

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΠΑΝ. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΟΥ

Άκαδημαϊκοῦ καὶ Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπ. Ἀθηνῶν

«Πιστεύω, δτι διερμηνεύω τὰ αἰσθήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ θεολογικοῦ κόσμου ἐκφράζων τὴν χαράν μου διὰ τὴν σύγκλησιν ἑγδεῖ διεθνοῦς χριστιανοκοινωνικοῦ Συνεδρίου, συνερχομένου εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Βορείου Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, τὴν δποίαν ἔδρυσεν δὲ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, τὴν δποίαν ἐπότισε καὶ ἐστερέωσε διὰ τοῦ αἴματός του διεγαλομάρτυρας ἄγιος Δημήτριος καὶ ἐποίμαναν εὐκλεῶς μεγάλαι ἐκκλησιαστικαὶ προσωπικότητες, ἐν αἷς καὶ οἱ ἀρχιεπίσκοποι Εὐστάθιος, Γρηγόριος δι Παλαμᾶς καὶ Συμεών. Ἡ χαρὰ δὲ ήμῶν γίνεται μεγαλυτέρα, δταν λάθωμεν πρὸ δρθμαλμῶν τὴν σπουδαιότητα τοῦ θέματος τοῦ Συνεδρίου, τὴν σύνθεσιν αὐτοῦ, συγκειμένου ἐκ χριστιανῶν ἀντιπροσώπων τῶν κυριωτέρων φυλῶν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ τὸ εὔθετον τοῦ τόπου τοῦ Συνεδρίου τούτου. Τὸ θέμα τοῦ Συνεδρίου ἐνδιαφέρει τὸν ἐλληνικὸν λαὸν δχι μόνον καὶ ἔκατον, ἀλλὰ καὶ ὡς μέλος τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Χριστιανωσύνης. Καὶ δὲ λαὸς οὗτος, φορεὺς σπουδαιοτάτου πολιτισμοῦ, τοῦ ἐλληνοχριστιανικοῦ, παραμένει οὐχ ηὔτον ἀπὸ τῆς ἐλευθερώσεως αὐτοῦ ἀνοικτὸς εἰς τὸν δυτικὸν τεχνικὸν πολιτισμόν, συμμεριζόμενος πάντα τὰ πλεονεκτήματα καὶ μειονεκτήματα αὐτοῦ. Ὁ ἐλληνικὸς λαὸς δὲν ἐνδιαφέρεται μόνον διὰ τὴν ἰδικήν του ἐλευθερίαν, κοινωνικὴν δικαιοσύνην καὶ εὐημερίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τύχην ἀπάγων τῶν λαῶν, εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν δποίων ἀνήκει. Ἐνδιαφέρεται δὲ δὲ λαὸς οὗτος διὰ τὰ σπουδαῖα ταῦτα ἀγαθὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' δσον ἔχει καὶ δὲ διεσοδούς πικρὰν πείραν ἐκ τῆς προσγενόμενης εἰς αὐτὸν κατὰ καιροὺς ἀδικίας. Τὴν σημασίαν τῶν πολυτίμων ἀγαθῶν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης εἰναι εὐνόητον, δτι θὰ αἰσθάνεται διαβύτατα δὲ λαός, δστις ἀντλεῖ ἀπὸ σπουδαίων παράδοσιν, τὴν ἐλληνικὴν καὶ τὴν Χριστιανικήν, καὶ ἔχει δικαιοσύνην την τῆς ἀξίας τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, δτι η συγειδητοποίησις τῶν μεγάλων τούτων ἀξιῶν, δμοῦ μετὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ἀποτελοῦν τὴν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἀντιμετώπισιν τῶν συνεπειῶν δχι μόνον τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας, ἀλλὰ καὶ δλων τῶν κακῶν τῆς ραγδαίας κοινωνικῆς ἐξελίξεως καὶ τῆς σχετικῆς ἀναταραχῆς.

Εἰπομεν, δτι η χαρὰ ήμῶν αὐξάνει λαμβανομένου ὑπὸ δψιν καὶ τοῦ τόπου,

Στοις προετιμήθη, ήνα χρησιμεύσῃ διὰ τὴν σύγκλησιν τοῦ παρόντος Συνέδριου. Εἶναι ή πόλις, πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς δποίας ἀπηγθύνεγε δ ἀπόστολος Παῦλος τὰς ἀρχαιοτέρας ἐπιστολάς του μὲ τὸ σπουδαῖον κοινωνικόν των περιεχόμενον. Εἰς τὴν Α' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολὴν τονίζει ἰδιαιτέρως τὴν φιλαδελφίαν. «Περὶ δὲ τῆς φιλαδελφίας οὐ χρείαν ἔχετε γράψειν ὑμῖν, αὐτοὶ γάρ ὑμεῖς θεοδίδακτοί ἐστε» (4,9). Ἐν δὲ τῇ Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολῇ διαχηρύσσεται ή διαρυσήμαντος κοινωνικὴ ἐντολὴ «Ἐτ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθίέτω» (3,10). Περαιτέρω, τόπος τοῦ Συνέδριου ἡμῶν εἶναι ή πόλις τοῦ ἀρχιεπισκόπου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων μορφῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἔκκλησίας, ὡς εἴπομεν, ἀνδρὸς συγδυᾶζοντος ἴσχυρῶν ἀγάπην καὶ πρὸς τὸν πλησίον μετὰ ἐντόνου ἀσκητικοῦ μυστικισμοῦ. Εἰς αὐτὸν δὲ δρείλομεν, πρὸς τοὺς ἄλλοις, καὶ τὸ θεῖον λόγιον «ἐπὶ τῆς ἀγάπης στηρίζεται ή χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡς τὸ φῶς σθέννυται σὺν τῇ ἀποψύξει τῆς ἀγάπης». Εἶναι αὕτη ή πόλις, τῆς δποίας δ λαός, ὡς καὶ δλος δ πολυπαθῆς πληθυσμὸς τῆς Βορείου Ἐλλάδος, μόλις πρὸ 47 ἐτῶν ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερίαν του, ἀλλ ἔκτοτε τόσον αὐτός, δσον καὶ δλος δ ἐλληνικὸς λαός ἔχει πολὺ αἱμα χύσει διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐπανειλημμένως ὑπὸ τῶν ἴσχυρῶν τῆς γῆς στραγγαλισθεῖσαν ἐλευθερίαν του. Εἶναι ἐπίσης ή πόλις ἑκείνη, ἥτις, κειμένη εἰς τὸ σταυροδρόμιον μεταξὺ Ἀγατολῆς καὶ Δύσεως καὶ ἀποτελοῦσα μέγαν φάρον τοῦ ἐλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ ἐν δλῇ τῇ Βαλκανικῇ, εἶναι λίαν εὔθετος, ήνα ἐκπέμψη τὸ φῶς τοῦ κοινωνικοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τῆς χερσονήσου ταύτης καὶ πέραν αὐτῆς πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν.

Εἶναι ἀληθές, δτι τὸ Συνέδριον ἡμῶν δὲν εἶναι ἄλλο τι, κατὰ τὸν μετριόφρονα αὐτοχαρακτηρισμόν του, παρὰ «Συνέδριον μελέτης», τὸ δποίαν οὔτε σκοπεῖ οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ λύσῃ τὰ ἐπὶ τάπτος προβλήματα. Ὁπωσδήποτε δμως ἐλπίζομεν, δτι τὸ μήνυμά του πρὸς τὸν κόσμον τῆς Ἀγατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, τοῦ ἔνδος καὶ τοῦ ἑτέρου ἡμισφαιρίου, θὰ εἶναι πολύτιμον δι' αὐτὸν. Ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι ἀγχθὸν ἐὰν μὴ προκύψῃ ἀπὸ τὸ Συνέδριον τοῦτο, καὶ μόνον ή ἐπὶ τὸ αὐτὸν συάντησις ἐν δνόματι τοῦ Χριστοῦ ἀνθρώπων ἔξ δλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου, λαλούντων οἰκοθεν διαφόρους γλώσσας, ἀλλὰ συγεννούσυμένων διὰ τῆς γλώσσης τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἐμφορούμενων δὲ ὑπὸ τῆς κοινῆς πεποιθήσεως, δτι, ἔξαιρέσει τῆς προσωπικότητος τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοῦ, δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον πρὸς παραμέρισιν τῆς κοινωνικῆς ἀδεικίας, τῆς ἀβεβαιοτήτος, τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς ἀγωνίας τοῦ κόσμου, ἔκτὸς τῆς ἀναγγωρίσεως τῆς ἀνυπολογίστου ἀξίας τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος καὶ τῆς ἀγάπης, ταῦτα καὶ μόνον εἶναι, πιστεύομεν, ἵκανα γὰ δικαιολογήσουν τὴν σύγκλησιν τῆς Συνδιασκέψεως ταύτης καὶ τοὺς καταβληθέντας κόπους διὰ τὴν πραγματοποίησιν καὶ ἐπιτυχίαν αὐτῆς. Ὁ ἐλληνικὸς λαός δρείλει χάριτας εἰς τοὺς δργανωτὰς τῆς Συνδιασκέψεως ταύτης διὰ τὴν προτίμησιν τῆς περιπέντου πόλεως ταύτης ὡς δραρας αὐτῆς καὶ θεωρεῖ ὡς προγόμιόν του γὰ χαιρετίση ἐν αὐτῇ ὡς ξένους του τοὺς ἀξιοτίμους συνέδρους αὐτῆς.